

stadige Brug af en Mængde Redskaber paa samme Sted, som bereder Faren, og at jo mindre Fjorden eller det dermed i Klasse satte Fiskevand er, desto snarere vil Tilbagegang og Odelæggelse spores. Naar vi derfor tage vor største Fjord, Sjøfjorden, under særlig Betragtning, saa er det, under Forudsætning af en forholdsvis lige Behandling, berettiget at overføre Resultaterne for denne paa alle de mindre Fjorde. Det maa være nok for disses Bedkommende at bemærke, at der foreligger sørgelige Beretninger fra flere Steder, saasom Kolding, Horsens, Faaborg, Svendborg, Vordingborg, Nykjøbing paa Falster o. s. v., uben at vi skulle opholde os ved at anføre Vidnesbyrd fra disse Steder. Det er altsaa Sjøfjord, vi ville holde os til, ikke blot fordi den er vor største Fjord, men ogsaa fordi den synes at være gaaet særlig haardt paa Klingen; — siden 1871 er intet Aar hængaet, uben at der herfra er fremkommet 2 à 3 Besøringer, og ved at efterse den oven for givne Fortegnelse over Ankerne, vil det findes, at nær $\frac{1}{3}$ af disse er indkommet fra forskellige Steder i Fjorden.

Forsøgene med Aalevaad paa Sjøfjorden ere ikke ganske nye. Det ses saaledes af Skrivelse fra det daværende Rentekammer af 12te Juli 1845 til det Kongelige Danske Kancelli, at der var indkommet forskellige Klager over Misbrug af Pulsvaad i adskillige Dele af Sjøfjorden navnlig i Roskilde-fjord, hvorover Kancelliets Betænkning blev begjært. I Skrivelse af 8de Januar 1846 udtalte imidlertid Kancelliet, at det, hvad dette Punkt angaar, forbeholdt sig specielt at yttre sig. Da det maatte være af Interesse for Udvalget at kende saadan Udtalelse, tilskrev Formanden for en Tid siden det nuværende Justitsministerium, men fik fra samme under 3die Juli d. A. Meddelelse om, at nogen Udtalelse ikke ses at være afgivet af det danske Kancelli. Saavidt det har kunnet spørges, blev dog intet Pulsfiskeri drevet paa Fjorden i de paafølgende Aar; det var først siden 1869, at enkelte fremmede Fiskere begyndte at forsøge det, medens Syberne først i større Mængde kom i 1872, og da Fjordfiskernes gjentagne Bestræbelser for at forhindre dette Fiskeri — under hvilke, som ovenmeldt, ogsaa øvedes Selvtægt — glippede, blev Besøgene talrigere de paafølgende Aar, og i de sidste 3 Aar have derefter Enkelte af de Omboende, som havde Evne dertil, naaget de erkjendte det Fordærvelige i Fiskemaaden, anskaffet sig eller taget Part i Redskaber, og deliage i den, sigende, at naar det skal tillades Fiskere andestedsfra at møde i saadant Aal, saa der er Fare for Fiskeriets Bestaaen, saa kunne de ligesaagodt selv være med til, under den befrygtede Odelæggelse, at tage, hvad der kan faaes. Fiskeriet fandt Næring ved en rivende Afstæning til høje Priser, og opmuntredes af et Par Mænd, som siden 1873 opkjøbte for preussisk Regning og tilhøde Bengelaaen til Redskabers Anskaffelse for de Ubemidlede. Aalene blive ladede i Kvaer, stationerede paa passende Steder i Fjorden, og føres derfra lige til Stettin; ikkun en ringe Del fra St. Jørgensby-Fiskere gaaer til Kjøbenhavn. Alle Slags Aalevaad kom i Brug, dog kun nogle faa Drivevaad i Fjordens største Bredning lige indenfor Indløbet, og disses Udbytte blev snart mindre godt; Bøtvaad med Vaad til Vaad var det almindelige Fiskeri paa det dybere Vand og Blød Bund, paa grundere Vand under Landet brugtes Snurrevaad paa fine Steder maasse endog Landdragningsvaad, og det kan ikke seles, at Bøtvaadene ogsaa ere dragne til Vaad paa Steder, hvor Anker kunde holde; Fiskerne indbrømme ialtsald, at denne Fremgangsmaade giver det bedste Udbytte. Antallet af de Vaad, der kom i Brug steg i 1872 til 60 eller 80; og i 1873, da Udvalget (med Undtagelse af Billumfen) den 12te August besøgte Fjorden og lod sig Fiskemaaden forevise, antoges det at nærne sig 100, hvilke saagodt som alle vare i Virksomhed paa de indre Slader, i Bugter og Bage syd for Frederiksfund; paa den større nordlige Bredning fagedes Fiskeriet ikke at lønne sig, idetmindste ikke saa vel. Med Hensyn til de nærmere Oplysninger om Forholdene, saaledes som de beandtes ved dette vort Besøg, henviser vi til vor Forhandl. Prot. S. 9—11. Det lader sig neppe bestride, at et saadant, eller endog et noget mindre Antal Vaad i Virksomhed omtrent hver Nat fra April til ind i Oktober, eller saalænge som Fængsten vil lønne Umagen, som en stærkt overdreven Brug nødvendig snart maa vise sine tærende Virkninger: — „mange Hunde bliver Havens Død“. Naar Driften saa ovenikjøbet sler ved et Redskab, som, selv med dets lempeligste Anvendelse, paa Grund af Mafkesnoverheden ikke kan frakendes Karakteren af at være opfiskende, saa bliver den dobbelt fordærvelig, og Bekymringen hos den bosatte Mand, som ser sit fremtidige Udkomme truet, bliver baade naturlig og begrundet. Som foran bemærket, har Udvalget under dets Bestaaen havt et vaagent Oje med Sjøfjorden, og da det nu er $2\frac{1}{4}$ Aar siden, det begyndte sin Virksomhed, har det havt Lejlighed til at iagttage den Forandring, der er foregaaet i Tilstanden. Det har selv besøgt Fjorden i 1873, strax efter dets Sammentræden; — det har tilkalbt 2 Fiskere fra Sønderby til Udtalelse i Møde den 8de April 1874 (Forhandl. Prot. S. 15 og 16.); — den 14de Juli f. A. rejste Formanden og Kruuse dertil; — det har sat sig i Forbindelse med flere paalidelige Mænd for at faae Meddelelser; og endelig har Billumfen den 19de og 20de Juli d. A. besøgt Fjorden. Men flere af Udvalgets Medlemmer have derhos oftere havt Lejlighed til at samtale med de Mænd, der opkjøbe Aalen for preussisk Regning, for at fyldestgjøre Fordringen, audiatur et altera pars (se Forhandl. Prot. S. 29, 1 Sp., Lükten). Disse Mænd regne sig til Fortjeneste, at det skuldes dem, at der er aabnet Fiskerne en saa betydelig Indtægtskilde, og at de